

DENÍK SRÁČE

AUTOR NEZNÁMÝ

LEDA

DĚNÍK SRÁČE

AUTOR NEZNÁMÝ

DENÍK SRÁČE

LEDA 2017

Tato kniha je fikce. Zmínky o konkrétních událostech, reálných postavách, společnostech nebo místech zůstávají plně v moci autorovy fantazie. Případná podobnost se skutečnými osobami, živými i mrtvými, je čistě náhodná.

Přeložila Lucie Menclíková

DIARY OF AN OXYGEN THIEF

First published in English in the Netherlands
by NLVI, Amsterdam, 2006

Copyright © 2006 by Anonymous

All rights reserved

Translation © Lucie Menclíková, 2016

ISBN 978-80-7335-464-0 (pdf)

*Věnováno
Mattymu*

I

ád sem ubližoval ženskéjm. Ne fyzicky – v životě sem žádnou nepraštil. No, vlastně jednou jo, ale to sem nechtěl. Vo tom vám povykládám pozdějc. Tejral sem je psychicky. Uplně sem na tom ujížděl. Dělalo mi to dobře.

Sériový vrazi často říkaj, že nemaj žádný výčitky. Že jim neni ani trochu líto všech těch lidí, co vodkrouhli. Přesně tak to bylo i se mnou. Náramně sem si to užíval. A bylo mi uplně fuk, jak dlouho to bude trvat – nikam sem nespěchal. Dycky sem si počkal, dokavad' do mě nebyly to-tálně hotový. Dokavad' na mě nezíraly těma vobrovskejma talířema, co měly najednou místo vočí. Zbožňoval sem ten šok, když jim pak rázem ztuhnul ksicht. I to, jak se jim leskly kukadla, když se pokoušely zakrejt, jak moc je to bolí. A navíc to bylo naprosto legální. Řek bych, že se mi jich podařilo pár zabít. Uvnitř. Rozdrtil sem jim dušičku. Anebo sem k tomu minimálně v několika případech neměl daleko. Ale žádný strachy, na každou svini se vaří voda. A právě kvůli tomu vám teď vo sobě vyprávím. Spravedlnosti se nedá utýct. Dostal sem co proto. Příhodilo se mi uplně to samý, akorát to bylo horší. Protože se to stalo mně. Připadám si teď, jako bych vodčinil svoje hříchy, jako bych se vod nich vočistil. Dostal sem pořádně na prdel, a tak už se s tim

vším teďka nemusím tajit. Aspoň to teda tak cejtím.

Když sem seknul s chlastem, celý roky se se mnou táhly výčitky svědomí za to, co sem prováděl. Nemoh sem se na ženskou ani podívat, natož abych se vodvážil na nákou promluvit. Přišlo mi, že si to vůbec nesmím dovolit. Anebo sem byl celej podělanej, že by mě hned prokoukly. Každopádně potom, co sem se dal k Anonymnim alkoholikum, sem pět let nedal žádný holce ani pusu. Bez prdele. Žádnou sem ani nevzal za ruku, prostě nic.

Kousnul sem se a nehnul by se mnou ani pár volů.

Řek bych, že někde hluboko uvnitř sem vodjakživa věděl, že mám problém s chlastem. Akorát sem si to nedokázal přiznat. Prostě sem chtěl bejt vožralej. To byl taky jedinej důvod, proč sem pil. Jenže nedělaj vlastně všichni to samý? Že bude asi něco špatně, mi docházelo až postupně, když sem začal dostávat do držky. Do průseru mě samozřejmě pokaždý zatáhla moje nevymáchaná huba. Dycky sem si vybral největšího borce v hospodě, zadíval sem se mu zpříma do vočí a zahalekal, že je zasraná buzna. Když sem pak vod něj dostal hlavičku, zahlásil sem: „Tomuhle ty říkáš hlavička?!“ Takže mi z fleku nasolil další, s mnohem větší vervou. Po tý druhý už sem tak výřečnej nebyl. Jedna z mejch „vobětí“ mi přimáčkla hlavu na rozžhavenou

spirálu elektrickýho sporáku. To se stalo v Lime-
ricku – ve městě, kde vás na potkání zapíchnou
jako prase. Měl sem kliku, že sem se z toho ba-
ráku dostal živěj. Škvařil sem se tam tehdá za to,
že sem napodoboval jeho příšerný šišlání. No,
a tak sem se rozhodnul přesunout pozornost na
ženský. Tady může bejt člověk mnohem rafino-
vanější, fakt že jo. A taky je jistý, že vod holky
ho nečeká žádná nakládačka. Sou jenom v šoku
a nevěřicně čuměj.

Ty jejich voči, vážení, ty voči.

Už žádná přetvářka, žádný pravidla. Jenom
já, vona a bolest. Všechno to intimčo, zajímavý
vzdechy a jemný hlazení, vzájemný svěřování,
sex, slastný finále nebo aspoň pokusy vo něj –
to všechno byla jenom příprava. Čim hlouběj
sem se do nich votisk, tim krásnější mi připadaly,
když ten moment nadešel.

A přesně pro ten sem dejchal.

Celý tohle vobdobí sem v Londýně dělal na
volný noze. Jako vrchní kreativec. Co je to vůbec
za funkci? Taková krávovina. A živim se tim do-
ted'. Sehnat prachy pro mě kupodivu nikdy ne-
byl problém. Už na umělecký škole sem dostal
stýpko – táta zrovna vodešel do důchodu, takže
mi ho bez cirátů přiklepli. A pak se mi prostě
hrnula jedna nabídka za druhou.

Nikdy sem jako vožrala nevypadal – akorát
sem jim ve skutečnosti byl. Tenkrát se v reklamě

stejnak chlastalo daleko víc než dneska. A protože sem byl na volný noze, byl sem svým vlastním pánem, abych tak řek, a vyplňoval čas tím, že sem si domlouval jedno rande za druhým. Jasně že ty holky vo sobě nevěděly. Potřeboval sem si vybudovat pořádněj zástup čekatelek tak, aby když jedna z nich už skoro dozrála – po třech až čtyrech schůzkách a pár telefonátech –, dalo se šáhnout po nový. Tím pádem pokaždý, když sem s nákou skoncoval, nastoupila na její místo další adeptka. Na mojí metodě nebylo nic zvláštního, dělal to tak každej. Jenže já se v tom vyloženě vyžíval. A teď nemám zrovna na mysli sex nebo to dobejvání – liboval sem si v jejich bolesti.

Bylo to právě po tý šílený noci s Pen (vo tom už za chvilku), kdy sem si uvědomil, že konečně dělám něco, v čem sem se doopravdy našel. Nechápu jak, ale prostě se mi ty dušičky dycky podařilo nalákat do svého doupěte. Tak polovinu rande sem se je snažil vod sebe vodstrkovat, což mělo přesně vopačnej efekt. A za to, že je přitahoval takovej sráč jako já, sem je nenáviděl ještě mnohem víc, než kdyby se mi vysmály do ksichtu a poroučely se. Jo – pokavaď vás zajímá, jak vypadám, není to nic extra. Přesto mi často říkaj, že mám krásný voči. Takový, co by nikdy nedokázaly lhát.

Moře je prej ve skutečnosti černý a jenom se v něm seshora zrcadlí modrá vobloha. Se mnou

to bylo stejný. Mohly si v mejch vočích prohlížet samy sebe. Poskytnul sem jim tu službu. A taky jim pečlivě naslouchal. Vpíjel sem je do sebe.

Nikdy mě nic tolik nenaplnňovalo. A musím přiznat, že mi to ubližování furt chybí. Už ženský psychicky neničím, ale vyléčeněj z toho teda nejsem. Po chlastu se mi rozhodně nestejská ani z poloviny tolik. Jen si tak eště jednou zaubližovat... Někde sem zaslech takový pořekadlo, co na mě sedí jak prdel na hrnec: „Ublížení ubližují dál.“

Teď už si uvědomuju, že sem tenkrát musel trpět jak zvíře, a chtěl sem, aby to vostatní cejtili taky. Byl to muj způsob komunikace. Vyhlídnul sem si voběť, první večer si vod ní vzal telefonní číslo, nechal jí pár dnů podusit a pak celej nervózní zavolal. Byly celý naměkko. Zeptal sem se, jestli by nešly ven, nakecal jim, že „takovýhle věci“ normálně vůbec nedělám, a dodal, že v Londýně mezi lidi ani moc nechodim, protože tady skoro nikoho neznám. Což byla pravda, jelikož jediná moje záliba spočívala v tom, že sem si vylejval mozek v barech kolem Camberwellu.

Domluvili sme se, že se někde sejdem. Táhlo mě to do Greenwiche kvuli řece, lodim a pocho-pitelně hospodám. Perfektní místo na randění. Pěkný a decentní. Když sem tam dorazil, už sem většinou nebyl moc při smyslech, ale eště sem pořád zvládal bejt vtipnej a vokouzlující.

Zvládal sem předstírat, že se vostejchám. Taky sem se solidně třás. Myslely si, že sem nervní z toho, jak moc na ně chci zapůsobit, a tak se mě snažily uklidnit a mojí třesavku komentovaly s úsměvem. Z toho, jak sem v sobě ještě neměl dost alkoholu, sem se celej doslova klepal. Za každý malý pivo, co pomalu ucucávaly, sem si stihnul na baru vobjednat dva velký jamesony. Vyklopil sem je do sebe, když se nedívaly, a pokračoval v tom divadýlku.

No prostě paráda.

Bylo mi celkem fuk, jestli je dostanu do postele, nebo si nevrznem. Chtěl sem jenom, aby mi u toho chlastání dělaly společnost. V klidu sem čekal, až se ve mně nahromadí dost kuráže na to, abych se do nich začal trefovat. A zjištění, že se je nesnažim vochmatávat, je viditelně těšilo. No, vobčas mi to ujelo, ale většinou sem se choval slušně. Dalších pár schůzek probíhalo podobně.

Celou tu dobu sem je povzbuzoval, aby mi vo sobě vyprávěly. To je totiž nesmírně důležitý pro to, aby se mi pozdějc zadařilo. Čím víc se mi votvíraly a svěřovaly, tím větší to pak pro ně byl šok a pro mě uspokojení. Takže sem si vyslech, co rádi dělaj jejich psi, jak se menujou jejich plyšáci, jak náladový sou jejich fotři a z čeho maj vítr jejich matky. A trpělivě vodpovídal na votázky typu: Máš rád děti? Kolik máš sourozenců? Trapnej sitcom, kterej musíš ňák přetrpět. Ale

rád sem to vydržel, páč sem věděl, že je z toho scénáře brzo vyškrtnu.

Nekonečně se vykecávaly a já jim na to kejal. Strategicky zvedal vobočí. Mračil se, když se to zrovna hodilo. Řehtal sem se na celé kolo nebo předstíral, že sem v šoku, prostě cokoliv bylo potřeba. Pozoroval sem lidi, jak se bavěj, a ukládal si do paměti, jak se přitom tvářej. Jak se vyjadřuje zájem: zvedni jedno nebo rači rovnou celý vobočí, přide na to, vo čem je řeč.

Přitahuješ mě: zkus se začervenat. To už není tak docela brnkačka (pomáhalo mi představovat si, co jí pozdějc provedu). Vobvykle to vyvolalo reakci, takže pokavaď sem se dokázal začervenat, vona se s největší pravděpodobností začervenala taky. Chápu tě: svrášt čelo a lehce pokejvej hlavou. Seš vokouzlující: nahni hlavu na stranu a stydli-vě se usměj. Naučil sem se tyhle předpřipravený masky nahazovat na požádání. Bylo to snadný. A já se bavil. Vostatní dělali uplně to samý, když si chtěli zapíchat. Já sem to dělal, abych vyrovnal skóre. Abych totálně pohaněl ženský pohlaví. To byl muj cíl. Někdy tou dobou sem taky zjistil, co znamená slovo „misogyn“. Vzpomínám si, že mi přišlo k popukání, že má v základu „Miss“.

Bylo to prostě tak, že když sem viděl trpět i někoho jinýho, cejtil sem se vo dost líp. Jenže ty mrchy na sobě samozřejmě nedaly dycky znát, jak moc sem jim ublížil. Jasně, donutit je

dát najevo své pocity pro mě byla výzva sama o sobě, ale vidina toho, že se po celý tý námaze nedočkám dramatického zúčtování, mě budila ze spaní. Proto bylo nutný všechno nahustit do tý jediný, závěrečný chvíle.

Sophie byla z jihu Londýna. Dělala v kostymérně komediální show Anguse Bradyho a já jí potkal na párty Camberwellský umělecký školy – ani nevím, jak sem se tam přimotal. Po ní sem narazil na jednu designérku – na její meno si prostě nedokážu vzpomenout –, která to schytala fakt pořádně a víckrát mi už nezavolala. Furt se bavím vědomím, že i když sem jí vod tý doby neviděl ani vod ní neslyšel jediný slovíčko, byla z toho dočista v hajzlu.

Jak to můžu vědět?

Prostě to vím.

No, a pak přišla Jenny. Ta mi vychrstla pivo do ksichtu. Vzrušovalo mě, že sem v ní probudil takovej výlev vzteku.

Po ní sem měl tu čest s Emily. Ta se ale spíš nepočítá, protože v tom svinstvu byla stejně dobrá jak já, pokavaď ne eště lepší. Vlastně sem se do ní asi zabouchnul. Potom eště Laura – bejvala manažerka kapely, která si i po porodu dcery zachovala prvotřídní prdelku. Jednou ráno sem se probudil a ta vosmiletá holka tam stála a dívala se, jak se snažím vyprostit ze sevření bezvládného pihovatýho těla její matinky. Když mě

ta potvora hnusným vydíráním donutila, abych jí vyprovodil do školy, nabyl sem dojem, že máti s dcerunkou akorát plně využily chlápka, co se jim mihnul životem. Stejně jako indiáni bizony. Nebo Eskymáci tuleně. Přesně tak matka na podpoře naložila se mnou.

No – a nakonec ta, která to všechno začala.

Penelope Arlingtonová. Chodil sem s ní čtyry a půl roku. To už je solidní doba. A byla na mě hodná. Hodnější než kdokoliv předtim. Když sem mluvil, naklonila ke mně hlavu, jako by se v tu chvíli plně vdevzdala tomu, co jí povídám. To se mi líbilo. Až vo hodně pozdějc sem zjistil, že je v posteli příšerná. Tenkrát sem si myslel, že to bude pěkná divoška. Ani náhodou. To, že sem ublížil jí, mě ale dovopravdy mrzí. Proč? Protože si to nezasloužila. Nemůžu říct, že ty vostatní jo, ale vona by mě nikdy nevopustila. Teda kdybych jí nevyrval srdce z těla. A já sem potřeboval, aby to udělala, protože se začala stavět do cesty mému pití.

A tak sem jednou v noci prostě vybuchnul. Bublalo to ve mně už hroznou dobu. Vřelo to ve mně, kypělo a pěnilo... až sem se proměnil ve vodotrysk. Ztřískal sem se, jak zákon káže, a celej ten řetězec událostí se dal do pohybu. Proč se člověk rozhodne zlomit srdce někomu, koho miluje? Proč by někdo druhému záměrně působil takovou bolest?

Proč se lidi zabíjej?

Prostě proto, že jim to působí potěšení. Ale copak je to vážně tak jednoduchý? Když chcete někomu pořádně zatřást duší, velká výhoda je v tom, pokavaď ste si prošli stejným peklem. Ublížení ubližujou dál vynalézavě. Expert na lámání srdcí přesně ví, jakej bude mít ten kterej zárez efekt. Žiletka vklouzne do kůže málem nepozorovaně, bolest a vomluva se dostavěj zároveň.

Holka, se kterou sem chodil čtyry a půl roku, mě přestala bavit. Ale miloval sem jí. To je na tom, co se vám chystám vyprávět, uplně nejhorší. Je možný, že se jí tohle ňák dostalo do rukou a zrovna to čte. Vy vostatní teď vodvraťte zrak, následující vodstavec je jenom pro ní.

Vomlouvám se, Pen. Musel sem ti ublížit. Cejtil sem, že to s náma de z kopce. Že sem ti vodpornej. Snažila ses to zakrejt, ale probublávalo ti to vobličejem. To tvý naprostý znechucení. Začal sem tě nenávidět za to, že nemáš koule mi říct, co si vo mně dovopravdy myslíš. A tak sem ti musel pomoci.

Už se zas můžete dívat.

Pátek večer, hospoda ve Victoria Parku. Vypadnul sem z práce brzo. Další svazeček nápadů v reklamní agentuře byl masově zavražděn neschopným šéfem kreativců. Jednu věc sem věděl tutově: potreboval sem si pořádně vylejt mozek,

a tak sem do sebe házel píva nehoráznou rychlostí.

Scvrklej staroch za barem si mě znepokojeně prohlížel. Přешel sem na whisky. V půl osmý sem se už potácel. Ve vosum sem se měl sejít s Penelope. V jiný hospodě. Musel sem tam kolo dovlíct pěšky.

Cloumal se mnou vztek, nuda a vopice. Blbá kombinace. Prohodil sem něco jako: „Jak se daj čtyry roky rozbořit na prach?“

Chvíli se tvářila zmateně a pak se pokusila vodpovědi vyhnout: „Jak se ti líbí moje nová halenka?“

„Vypadá. Jako. Ubrus.“

Věnovala mi ukřivděnej pohled a pak se zeptala: „Chceš další?“

Další chlast. To většinou zabíralo.

„Holku? Jo, to bych rád.“

Spíš než ublíženě se teď nejspíš cejtila znuděně. Rozhlížela se po lokále. Mlčela. A pak navrhla: „Co se přesunout někam jinam?“

To taky zpravidla fungovalo. Já sem se ale rozhod, že dneska ani vomylem. Dneska večer ne. Dneska to dotáhnu až do konce. Snažila se uhájit hranice, vybavit se proti tomu přívalu pytlema s pískem. Jenže pro mojí hbitou jednotku citovějch teroristů to byla jen prachsprostá urážka, kterou zlovolně přeskočili, a začali s votužováním.

„Jasně, vypadnem vocad.“

Zatvrdil sem se, že cestou do další hospody ani nepípnu. A podařilo se. Celá se třásla. Bála se toho, co bude následovat. Já se trás taky. Už sem se nemoh dočkat. Vobjednala na baru náký pití. Bylo mi fuk, kdo ho zaplatí, zapad sem ke kulatýmu stolu a mlsně zíral na shromážděný holky. Všimla si toho. Přesně, jak sem chtěl, ale pořád nijak nereagovala. Hráló se tady přece vo čtyry a půl roku. Z valný části dobrejch. To sem si nemoh jednu noc vyhodit z kopejtka? Jenže právě tohle na tom bylo tak vzrušující. A tak sem se definitivně rozhodnul. A vona nemohla tušit, co se mi honí makovicí. Neviděla, jak píchám tu mrtvolně bledou prostitutku, co jí všude prosvítaj modrý žíly a má jenom jedno prso. Věděl sem, že Pen dokážu zmrzačit. A vona by mi pravděpodobně dokázala udělat to samý, jenže k tomu už nedostane příležitost, protože já to udělám první.

Ale proč? Dobře sem si uvědomoval, že to nemá hlavu ani patu. Svým způsobem sem jí fakt miloval. Strašně moc. Byla krásná, vtipná, pozorná, jenže já se nudil. Nudil sem se k zbláznění. Musel sem myslet na jiný ženský, aby se mi postavil. Vůbec se mi nechtělo začínat tu úmornou cestu k jejímu vrcholu, natož abych se udělal já. Báł sem se na ní šáhnout, aby si to zas náhodou nevyložila jako náznak zájmu. A tak abych se

z tý příšerný votupělosti dostal, rozhod sem se s našima dušema provést něco podobnýho, jako kdybych si típal cigarety vo chromý končetiny. Zadoufal sem, že pokavaď ucejtim bolest, bude to pro mě vítaná známka toho, že sem eště naživu.

Anebo sem byl prostě jenom vožralej.

Nehledě na to se muj záměr eště utvrdil. „Takhle se tvářim, když předstírám, že poslouchám tvoje nudný kec.“

Nahodil sem svůj nejmilejší výraz: nevinný modrý kukadla rozšířený hraným zájmem, tak jak sem to hrával na učitelky. Pen si mě podezřívavě měřila. Tohle bylo něco docela neznámýho. Vodvrátil sem se vod ní jako imitátor z kabaretu, co se připravuje ztvárnit další postavu.

„A takhle se tvářim, když předstírám, že sem do tebe zamilovanej.“

Hleděl sem na ní s láskou a respektem, uplně stejně jako v tom nespočtu případů, kdy sem to myslel upřímně. I teď sem to tak myslel, ale jenom proto, aby to působilo přesvědčivě.

„A co tady máme dál? No jo, jasně, hele, takhle se tvářim, když předstírám, že nejseš uplně vy-lízaná, abych si pozdějc moh zašukat.“ Zvrátil sem hlavu, bouřlivě se rozesmál a nenápadně po ní hodil vočkem. Sorry, dámy: taky v tom umíme chodit. Začínalo jí to docházet. Ve vočích měla najednou prázdno. A to teprv uvidí.

„No – a tohle sem já dovopravdy.“

Tuhle část sem si zvlášť užíval. Touhle větou dycky zakončoval svojí show populární britskej imitátor Ted Carwood předtim, než všem popřál dobrou noc. Byla to jediná chvíle, kdy publiku nastavil pravou tvář. Já sem si to eště trochu upravil. Nasadil sem v tu chvíli svůj nejprovokativnější výraz. Ten, kterej naznačuje něco mezi *Jen mi jí ubal! a Naser si!* – a já si ho doted' normálně schovával pro barový rvačky s dvakrát tak velkejma borcema. Zabíralo to dycky. Vodfrknul sem si, že je zbabělá, jestli mě neprašťí. Jasně že to neudělala. Jenom se na mě užasle dívala. Nevinnost sama. Tohle byla eště větší sranda, než sem čekal. Neměla by aspoň brečet? Abych pravdu řek, byl sem vohromenej. Jenže až doted' to byla jenom rozcvička.

„Ty si myslíš, že tohle je nákej vtip, co?“

Nic.

„Dneska večer nás dva rozcupuju na kousky. A ty s tím vůbec nic nenaděláš. Budeš tady jenom sedět na prdeli a poslouchat, zatímco já to naše *MY* rozervu vejpůl. Budeš pochybovat, jestli se ti to nezdá. Možná si už nikdy nedokážeš věřit. Minimálně v tohle doufám. Protože jestli vo tebe už nestojím, a věř mi, že nestojím, nechci ani to, abys byla šťastná s někym jinym, pokavaď teda existuje sebemenší pochybnost, že bych si moh najít jinou holku.“

Asi chápete, že sem sám ještě netušil, že se ze mě stane ten drtič duší, se kterým máte tu čest teď. Začal sem ztrácet to nevochvějný sebevědomí, ve který sem skálopevně věřil, a tak sem dodal: „Máš vygajdanou píču.“

Slyšela to, ale nevěděla, jak na to reagovat. Naštěstí vim, jak jí s tím píchnout.

„No tak jinak. Tvoje vagína je vytahaná jak svetr... příšerně jetá.“

Konečně to začalo nabírat vobrátky. Voči měla vytřeštěný. Viděl sem, jak se snaží utajit vztek. Bylo ale příliš pozdě. Už sem proniknul dovnitř a usadil se v její hlavě. Už se přede mnou nemohla schovat. Celou dobu sem se choval jako policajt v utajení, znal sem každou její krok. A co víc, pomáhal sem je utvářet. Neměla šanci.

„A tvoje kozy sou hrozný věšáky.“

Jako bych jí tím zasadil ránu do břicha. Zaklonil sem se dozadu, abych si moh líp prohlédnout, co to s ní udělalo.

„Šahaj ti až ke kolenum.“

To byl jen takovej dodatek, aby bylo jasno. Šok totiž může fungovat jako vobrana a zmírnit rychlost dopadu střely. Takže je lepší se ubezpečit, že ste se trefili do bolavýho místa. I když pozor – menší nedorozumění někdy není na škodu a může se zasloužit vo sladkou vodměnu. Nejednou se na vás ženská po doručení nechutnýho balíčku ještě usměje, protože zatím netuší, co se v něm skrejšvá.

„Aby se mi postavil, musím myslet na buchtu, co sem zahlíd v autobuse.“

Čekal sem, až si ta věta sedne. Podepřel sem si bradu rukou, jako bych přemejšlel, co hodit do placu dál. A tvářil sem se přitom tak rozto-mile, jak jen to šlo. Když si něco vychutnávám, sekne mi to. Minimálně to vo mně lidi tvrděj.

„Jo, a mimochodem, spal sem ještě s jinou hol-kou než s tou, co sem ti vo ní říkal.“

Teď už sem vyhrával. A tak sem se na ní sou-citně usmál.

Vítěz nemá zapotřebí vyžívat se v cizim ne-šťestí. Touží jenom po výhře. Vypadala najednou úplně jinak. Jako úplně nověj člověk. Víc už sem z ní ani vyždímat nemoh. Ani sem si nebyl jistej, jestli chci slyšet, co mi na to poví. Ať už volíte slova sebelíp, nikdy nemůžete tutově vědět, že je váš hlas unese. Vodkašlat si? Toť votázka. Vod-kašlat si, aniž by člověk pocejtil, co to s nim udě-lá. Proč se tohle děje? Je jedno proč – důležitý je, že se to děje.

„Už máš dost?“

Nezaváhala ani na vteřinku. Pokejvala hlavou. Dólu a zas nahóru. Musela ve vzduchu zavěštit slitování. Jenže to byla vedle. Akorát tím dala najevo, že sem dosáh přesně toho, co sem měl v úmyslu. Hluboko vevnitř bulela jak malá holka.

„No tak dobře, i když... proved sem ně-co mnohem horšího než jenom to, že sem se

vychrápal s další holkou. Pořádnou prasárnu, i na moje poměry. Je to vlastně taková prasárna, že tě tý informace ušetřím. Možná ti vo tom povyprávím jindy. A možná rači ne. Kdybych ti to prozradil, tak by ses mi tady sesypala, a to teď zrovna tak docela nechci.“

Byla v tak hlubokym šoku, že nemělo cenu, abych pokračoval. Jestli sem cejtil výčitky? Ani v nejmenším. Abych jí ještě potrápil, zeptal sem se, jak se má, co v práci a kde koupila tu halenku.

Dával sem si záležet, abych zapojil některý z těch gest, co sem jí předtim předvedl, abych jí ještě víc rozdráždil. A vybavuju si, že sem z ní taky vytáhl prachy na další chlast.

No ale pozor, to nebylo všechno! Teď přijde ta divná část. Protože teď měla dobrej důvod, aby se mi pomstila, nabídnul sem jí pár možností. Takový záchytný body, dalo by se říct, něco jako klíče, co pasujou do mýho zámku. A právě v tom sem se nejspíš přepočítal.

Myslel sem, že to funguje takhle: když ti někdo ublíží, automaticky prahneš po pomstě. Prostě se musíš pomstít a je ti putna, jak dlouho potrvá, než se naskytne příležitost. Myslel sem, že když jí dost ublížím, bude se mi chtít pomstít. A já si nebudu muset lámat hlavu s tím, že jí už nikdy neuvidim. Toho sem se totiž děsil nejvíc: že jí ztratím. Takže votázkou bylo, jak jí neztratit

nadobro. Proto sem jí dal pár tipů, jak by mi to mohla s přehledem voplatit.

I takhle někdy vypadá láska.

Jakmile ženská zjistí, jak moc jí miluješ, je to tvuj konec. Bohužel musím přiznat, že na tom ještě pořád něco bude. Ale k čertu s tím. Dyť se tady bavíme vo něčem, co se stalo tak... před deseti rokama?

Jo, asi tak ňák.

„Několik tejdnu mi volej každej večír ve vo-sum, a až to zvednu, mlč. Dej si pozor, aby v pozadí nehrála žádná hudba. Mimochodem, dycky sem chtěl vošukat tvojí ségru, a mám takovej dojem, že by si dala říct. Chci, aby sis pamatovala všechny tyhle věci, vo který tě teď žádám, jasný? Vim, že se kolem tebe v práci vochomejtá ňákej chlápek. Vodjed' s nim někam na víkend. No proč ne? Zasloužíš si to. Prostě se seber a jed', vůbec mi vo tom nedávej vědět. Stejně si ani nebudu pamatovat, co ti tady teď vykládám, pravděpodobně budu mít vokno jak výkladní skříň... Za chvíli přesedlám na brandy, po tý mám vokno dycky. Takže to uděláš? Hodná holka. Jo, taky mě můžeš sledovat v autě. Ideálně kdyby sis pořídila nový. A když budeš něco chtít, klidně mi to vzaž po Paulovi. Nemůžeš se dočkat, až budeš konečně volná, co? Zvlášť po dnešku. No jasně, už se na to celá třeseš. Takže rači udělej, co ti říkám, nebo tě s tím budu votravovat donekonečna. A myslim

to smrtelně vážně. Nemusíš udělat úplně všechno, to je v pohodě, klidně si ještě něco přimysli. Ale piš si, že chci, aby ses mi pomstila. Rozumíš? Chci, abys mě nenáviděla. A snažim se ti pomoci. Dělán ti laskavost. Dávám ti svobodu a chci, abys udělala to samý pro mě. Prosim...?“

Prones sem tenhle monolog s takovou dávkou upřímnosti, jaký sem byl v tu chvíli schopnej. Myslel sem to doopravdy. Toužil sem po tom, aby mi chtěla ublížit. A tohle teď mělo bejt to zbrusu nový *MY*. Podívala se na mě. Do mýho nitra. Ty její nádherný voči se celý leskly jako dvě vtevrěný, modrající rány, a přesto vypadala silnější než kdykoliv předtim. Nezávislá. Volná. Nedosažitelná.

Mimo muj dosah.

Hotovo, vážení. Čtyry a půl roku. Musel sem nák zařídit, aby na mě nezapomněla. A současně mi to bylo šumák. Potřeboval sem, aby mě něco postrčilo, a bylo mi jedno, co to bude. Klidně až na dno propasti. Chtěl sem, aby se cejtila zodpovědná za to, co by se mohlo stát. Chtěl sem z ní udělat bájnou hrdinku. Takovou, co se pomstila srdnatýmu povstalcu.

Láska zabila víc lidí než rakovina. No dobře, možná ne vyloženě zabila, ale každopádně má na svědomí víc životů. Vzala jim víc naděje, prodala víc léků, prolilo se kvůli ní víc slz.

Když se vohlídnu, vidim to asi takhle: účastnil sem se tenkrát v Hackney konkurzu na roli

Heathcliffa. Přihodil sem ještě pár výběrovejch urážek – tvuj táta je kretén, brácha píćus, seš moc natvrdlá na to, abys mohla bejt moje holka, protože já sem génius a už mě nebaví předstírat, že nejsem tak chytřej, abys mi stačila – a vyrazil k baru pro brandy. Jak vidíte, většinu podrobností sem si po těch letech vybavil, ale klidně toho mohlo bejt ještě daleko víc.

Už kvuli ní doufám, že ne.

Když sem se pak někde u Victoria Parku do sebe snažil naládovat kebab, slítnul sem ze svýho černýho kola. Bylo mi fuk, jak dlouho se na tom asfaltu budu povalovat. Řehtal sem se, zpíval „Born Free“ a ještě tu noc sem se silou vůle domotal k ní domu. Podle zvyku mi nechala votevříno.

Pamatuju si, že mi proběhlo hlavou: „Ta mrcha... nevěří, že sem to myslel vážně...“

Když sem se doškrábal do postele vedle ní, cejtil sem, jak se votřásá pláčem. Taky si vzpomínám, jak se to ráno voblíkala. Jak na sebe natahovala bílý spodní prádlo. Vypadala úchvatně, když tam tak stála před zrcadlem. Ten její výraz, zatímco si sama sebe prohlížela a rozhodovala se, jestli se jí líbí to, co vidí, tolik kontrastoval se šklebem, kterej jí zamrznul na tváři, když si všimla, že jí pozoruju. Jako bych byl nákej houmlesák, co jí zpod těch peřin šmíruje.

Vodjela pryč s tím chlápkem z jejich kanclu. Na to, jak moc to bude bolet, sem teda nebyl

připravenej. Cejtíl sem se přesně tak, jako se musela cejtít vona, když sem si jí podával.

Když se hádáme se zrcadlem, je to jiný, než když se hádáme jeden s druhým? Nejsme ve skutečnosti vlastně jedna a ta samá osoba?

Ale abych to dokončil: potom, co mi Pen zmizela ze života, mi asi dva tejdny dovopravdy každej den ve vosum někdo volal. Byl sem z toho fakt podělanej. Zvednul sem telefon a... nic. Člověk na druhym konci potom tiše zavěsil. To „ti-cho“ mě na tom dělilo ze všeho nejvíc. Naprostá chladnokrevnost. Záhadnost situace podněcovala moje halucinace a pití pro mě už najednou nebyl jenom návyk, ale hákování na plnej úvazek. Mohlo mě co nevidět zabít – a já se na to těšil.

Byl sem si jistej, že mý neštěstí má na svědomí tahle lstivá a prohnaná šedá myška ze Stratfordu nad Avonou, potvůrka zvaná Penelope. Naduté sem si myslel, že bude prahnout po pomstě, a vůbec mi nedocvaklo, že nechat mě škvařit se ve vlastní paranoidní šťávě bohatě postačí. Dokázal sem ublížit sám sobě tak, že by se jí vo tom ani nesnilo. Když sem uvíz mezi tím autem a motor-kou, co mě málem rozdrtily, byl sem vochoťnej věřit tomu, že celý tohle spiknutí vlastnoručně zosnovala. Měl sem rozmačkaný kolo a zlomený zápěstí. A taky nevýslovnou radost z toho, že se ve svý romantický pomstychtivosti pustila do tak komplikovaný akce.

Asi mě fakt miluje.

Jelikož moje levá ruka byla k nepoužití a pravou zdobil silniční lišej, nemoh sem se vychcat. Měl sem močák v jednom vohni a vobě pracky napřažený před sebe, jako bych se vod dalších pacientů na pohotovosti snažil vyžebnat peníze, ale culil sem se jak sluníčko. Protože Penelope mě milovala tolik, že se pokusila smíst z povrchu zemskýho něco tak směšnýho, jako je muj umrněnej život. Představoval sem si, že se tu co chvíli vobjeví v plášti sestřičky a příjemně pomalu mi ho vyhoní... teda jasně že až potom, co mi pomůže, abych se moh příjemně pomalu vychcat.

Vo něco pozdějc sem byl přesvědčenej, že se vyloupila v mym plesnivym suterénním bytě a předstírala, že se má stát mojí novou spolu-bydlicí. Vodmít sem tuhle „uchazečku“ vo podnájem brát vážně. Když se například zeptala, kde je záchod, měl sem co dělat, abych jí nezatleskal. Přišlo mi k popukání, že vona, která tady byla snad stokrát, by se mě měla na něco ptát. Vzhledem k tomu, že sem byl většinu času totálně mimo, tu špeluňku znala líp než já. Nechtěl sem jí ale tu roztomilou scénku zkazit, a tak sem každej dotaz vocenil úsměvem a poťouchle ho zodpověděl. A pak sem tu holku s pusou vod ucha k uchu a chápavym pokyvováním hlavou vypoklonkoval ze dveří.

